

Гийом Мюсо

МОМИЧЕТО ОТ БРУКЛИН

София, 2017

Преводът е направен по изданието:
Guillaume Musso
La Fille de Brooklyn
ХО Éditions, 2016

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © ХО Éditions, 2016. All rights reserved.

- © Венера Атанасова, превод, 2017
- © Фиделия Косева, корица, 2017
- © Издателство „Изток-Запад“, 2017

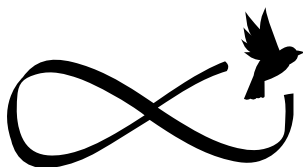
ISBN 978-619-01-0160-4

ГИЙОМ МЮСО

Момичето от Бруклин

Превод от френски
Венера Атанасова

ЗАГЛАВИЯ ОТ СЕРИЯТА:

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

Съдържание

И тя изчезна.....	7
-------------------	---

Първи ден

Да се научиш да се криеш

I. Книжният плъх	17
II. Професора	29
III. Тъмните гълбини на душата	39
IV. Да се научиш да изчезваш	49
V. Малката индианка и каубоите.....	71
VI. Riding with the King.....	79

Втори ден

Случаят „Клер Карлайл“

VII. Случаят „Клер Карлайл“	95
VIII. Танцът на призраците.....	105
IX. Билбъри Стрийт.....	117
X. Спокойният живот на две сестри	135
XI. Жените, които не обичаха мъжете.....	153
XII. Нощен Харлем	169
XIII. В очите на другите.....	181

Трети ден, сутринта
Случаят „Джойс Карлайл“

XIV. Падането на ангела	195
XV. Случаят „Джойс Карлайл“	207
XVI. Забравено досие	223
XVII. Флоранс Гало	237

Трети ден, следобед
Драconi в нощта

XVIII. Пътят на запад	247
XIX. Биографичен филм.....	261
XX. Алън и макреикърите.....	265
XXI. Сезонът на скръбта	275
XXII. Зора.....	287
XXIII. Smoking Gun.....	295
XXIV. Един следобед в Харлем	309

Светът е разделен на две.....	315
Ана	317
Клер	321
Рафаел.....	327
Марк	333
Луиз	343
Източници	347

И ты исчеза...

Антиб, сряда, 31 август 2016 година.

Този дълъг уикенд на Лазурния бряг три седмици преди сватбата обещавахе да бъде прекрасно преживяване насаме под топлите слънчеви лъчи в края на лятото.

Вечерта бе започнала добре с разходка край крепостните стени на стария град, чаша мерло в едно кафене на открито и порция спагети с миди под сводовете от дялан камък на ресторант „Микеланджело“. Бяхме разговаряли за твоята работа, за моята и за предстоящата сватба, която смятахме да отпразнуваме в съвсем тесен кръг – двама приятели за свидетели и сина ми Тео, които да ни поздравят.

На връщане по пътя, минаващ през крайбрежните възвишения, карах бавно настия от нас кабриолет, за да можеш да се насладиш на гледката към морския бряг. Спомням си отлично този момент: блясъка на изумруденосините ти очи, вдигнатата ти на небрежен кок коса, късата ти пола, якето ти от фина кожа, под което се виждаше яркожълтата ти фланелка с надпис: Power to the people¹. На завоите, докато сменях скоростите, гледах загорелите ти бедра, разменихме си усмивки, ти си тананикаше един стар хит на Арета Франклин. Беше хубаво.

¹ Власт на народа (англ.).
(Всички бележки под линия са на преводача.)

Въздухът беше хладен и освежаващ. Помня ясно този момент: блясъка в очите ти, лъчезарното ти лице, кичурчетата от косата ти, които се развяваха от вятъра, тънките ти пръсти, с които потропваше в такт с музиката по арматурното табло.

Наетата от нас вила се намираше в „Ловците на бисери“ – елегантен комплекс от десетина къщи с изглед към Средиземно море. Докато се изкачвахме по чакълена аляя, която минаваше през ухайна борова гора, ти гледаше с ококорени очи откриващата се пред нас невероятна панорама.

Спомням си прекрасно този момент – последния път, когато бяхме щастливи.

Цвъртене на цикади. Приспивен плисък на прибоя. Лек бриз, който смекчава осезаемата влажност на въздуха.

На терасата, която стигаше до ръба на скалите, ти бе запалила ароматни свещи и фенери за прогонване на комарите, а аз бях пуснал един диск на Чарли Хейдън. Като в роман на Фицджералд, бях застанал на външния бар, където приготвих коктейли за нас – любимия ти „Лонг Айлънд Айс Тий“ с много лед и резенче лайм.

Рядко те бях виждал толкова весела. Можехме да прекараме чудесна вечер. Трябваше да прекараме чудесна вечер. Обаче в съзнанието ми се загнезди натрапчивата мисъл, която не ми даваше мира от известно време и която до този момент не бях изказвал на глас.

– Знаеш ли, Ана, ние не трябва да имаме тайни един от друг.

Защо страхът, че не те познавам наистина, бе изплувал отново точно тази вечер? Дали се дължеше на предстоящата ни сватба? На страха да направя решителната крачка? На бързината, с която бяхме решили да се оженим? Вероятно бе смесица от всичко това, към която се прибавяше моят собствен жизнен опит, белязан от предателството на хора, които бях смятал, че познавам.

Подадох ти едната чаша и седнах срещу теб.

– Говоря сериозно, Ана, не искам да живея в лъжа.

– Това е добре, защото и аз не искам. Но да живееш без лъжи, не означава да нямаш никакви тайни.

– Значи, признаваш, че имаш тайни!

– Всички имат тайни, Рафаел! И това е прекрасно. Нашите тайни ни правят такива, каквито сме. Те определят отчасти нашата идентичност, нашия живот, нашата загадъчност.

– Аз нямам тайни от теб.

– А би трябвало!

Ти беше разочарована и ядосана. Аз също. Цялата радост и доброто настроение от началото на вечерта се бяха изпарили.

Разговорът можеше да приключи дотук, но пряко волята си, аз продължих да настоявам, излагайки всякакви аргументи, за да стигна до въпроса, който ме измъчваше:

– Защо се измъкваш всеки път когато те питам за миналото ти?

– Защото по принцип миналото си е минало. Човек не може да го промени.

Аз се ядосах.

– Знаеш много добре, че миналото определя настоящето. Какво се опитваш да скриеш, по дяволите?

– Не крия от теб нищо, което може да е заплаха за нас. Повярвай ми! Имай доверие в нас!

– Престани да се измъкваш с шаблонни фрази!

Ударих с юмрук по масата и ти стреснато подскочи. Красивото ти лице се преобрази, изразявайки различни емоции – от отчаяние до страх. Бях ядосан, защото имах нужда опасенията ми да бъдат разсеяни. Познавах те само от шест месеца и още от първата ни среща бях харесал всичко в теб. Но част от онова, което ме бе привлякло в началото – твоята тайнственост, сдържаност, дискретност, независимият ти характер, – се бе превърнало в източник на мъчително безпокойство, което ме връхлиташе като бу- меранг.

– Защо на всяка цена искаш да развалиш всичко? – попита ме ти уморено.

– Ти познаваш живота ми. Вече съм правил грешки. Днес не мога да си позволя да сбъркам.

Знаех колко много те наранявам, но имах чувството, че от любов към теб съм способен да чуя всичко, да понеса всичко. Ако

имаше да ми признаваш нещо болезнено за теб, исках да те утеша, като споделя твоето бреме.

Трябваше да отстъпя и да изоставя тази тема, но спорът ни продължи. И аз не те пощадох, защото усетих, че този път ще ми споделиш нещо. Така че продължих да те нападам методично, докато ти не се изтощи достатъчно, за да не можеш да се защитаваш.

– Търся само истината, Ана.

– Истината! Истината! Непрекъснато повтаряш тази дума, но питал ли си се изобщо дали ще можеш да понесеш тази истина?

Твоят яростен отпор всели съмнение в душата ми. Вече не можех да те позная. Очната ти линия се беше разтекла и в очите ти гореше плам, какъвто досега не бях виждал.

– Искаш да знаеш дали имам някаква тайна, така ли, Рафаел? Отговорът е – да! Искаш ли да знаеш защо не желая да ти я кажа? Защото, щом я научиш, не само ще спреш да ме обичаш, но и ще ме намразиш.

– Не е вярно, мога да разбера всичко.

Поне така смятах в онзи момент. Мислех, че нищо от това, което можеш да ми разкриеш, не би ме разстроило.

– Не, Рафаел, това са само думи! Думи, каквито пишеш в романите си, но реалността е далеч по-сурова.

Беше настъпил някакъв обрат. Някаква бариера се беше счупила. Сега виждах ясно, че и ти се питаше дали наистина притежавам нужната смелост. Искаше да разбере дали все още ме обичаш. Дали аз те обичам достатъчно. Дали бомбата, която се канеше да хвърлиш, ще унищожи нашата връзка.

След това ти порови в чантата си и извади от нея таблета си. Като въведе паролата, отвори приложението за снимки. Бавно прегледа снимките, за да намериш тази, която търсеше. После ме погледна в очите, прошепна няколко думи и ми подаде таблета. Там видях тайната, която те бях принудил да ми разкриеш.

– Аз извърших това – каза натъртено ти.

Поразен, аз се вирах в екрана с присвити очи, докато един позив за повръщане не ме накара да извърна глава. Побиха ме студени тръпки. Ръцете ми трепереха, кръвта пулсираше в слепо-

очията ми. Бях очаквал всичко. Мислех си, че съм очаквал всичко. Обаче никога не бях и помислял за това.

Изправих се с омекнали колене. Зави ми се свят и залитнах, но се насилих да изляза с твърда крачка от стаята.

Пътната ми чанта беше останала в антрето. Без да те погледна, аз я взех и напуснах къщата.

Бях изпаднал в шок. Кожата ми бе настръхнала. Изпитвах мъчително парене под лъжичката. Избилите капки пот замъгляваха зрението ми.

Затръшнах вратата на кабриолета и потеглих в нощта като робот. Гняв и горчивина бушуваха в мен. В главата ми цареше хаос – ужас от видяното на снимката, неразбиране, чувството, че животът ми се разпада.

След няколко километра видях пътния, масивен силует на Форт Каре, който се издигаше на върха на своята скала – солидна крепост, последен страж, преди да се напусне пристанището.

Не. Не можех да си тръгна така. Вече съжалявах за постъпката си. Под влияние на шока бях загубил самообладание, но не можех да си отида, без да изслушам обясненията ти. Натиснах рязко педала на спирачката и направих остър завой напред сред пътя, като заорах в насипа и едва не блъснах един велосипедист, който идваше от обратната посока.

Трябваше да те подкрепя и да ти помогна да прогониш този кошмар от живота си. Трябваше да бъда такъв, какъвто си бях обещал да бъда – човек, способен да разбере болката ти, да я сподели и да ти помогне да я преодолееш. Изминах обратния път с пълна скорост: по булевард „Дю Кап“, край Плаж дез Онд, пристанището Оливет, „Батри дю Грайон“, после по тесния път, водещ до частния комплекс.

Паркирах колата под боровете и се втурнах към къщата, чиято входна врата бе открехната.

– Ана! – извиках, като нахълтах в антрето.

В хола нямаше никой. Подът беше посипан с натрошено стъкло. Една отрупана с дрънкулки етажерка бе съборена на него, счупвайки при падането си стъклената масичка за кафе, която се бе разбила на парчета. Насред тази бъркотия лежеше връзката ключове, която ти бях дал няколко седмици по-рано.

– Ана!

Големият, обрамчен със завеси, панорамен прозорец беше отворен. Дръпнах настрани развяваните от вятъра пердета, за да изляза на терасата. Отново извиках името ти. Набрах номера на мобилния ти телефон, но позвъняването ми остана без отговор.

Коленичих, стиснал с две ръце главата си. Къде беше? Какво се беше случило през двайсетте минути на моето отсъствие? Каква кутия на Пандора бях отворил, ровейки се в миналото ти?

Затворих очи и видях като на лента откъслеци от нашия съвместен живот. Шест месеца на щастие, които, както предчувствах, бяха отлетели завинаги. Обещания за бъдеще, семейство, бебе, които никога нямаше да се осъществят.

Изпитах разкаяние.

Защо да твърдиш, че обичаш някого, ако не можеш да го защитиш?